יום שבת קודש הוא

לא ידוע
סימן יהונתן חזק

זמירון
שברך בשבתו

שיר השבת לחיי שרה

יוֹם שַׁבָּת קוֹדֶשׁ הוּא
אַשְׁרֵי הָאִישׁ שׁוֹמְרֵהוּ
וְעַל הַיַּיִן זָכְרֵהוּ
וְאַל יָשִׂים אֶל לִבּוֹ
הַכִּיס רֵק וְאֵין בּוֹ
יִשְׂמַח וְיִרְוֶה וְאִם לוֶֹה
הַצּוּר יִפְרַע אֶת חוֹבוֹ

הַבָּשָׂר יַיִן וְדָגִים
וְאַל יֶחֱסַר בְּתַעֲנוּגִים
וְאִם שְׁלֹשׁ אֵלֶּה לְפָנָיו צָגִים
זֶה יִהְיֶה שְׂכָרוֹ
אֲשֶׁר חָפֵץ בִּיקָרוֹ
יוֹסֵף חָצָה דָּג וּמָצָא
מַרְגָּלִית בְּבָשָׂרוֹ

וְאִם שֻׁלְחָן כַּדַּת עָרוּךְ
וּמַלְאָךְ אֵל יַעֲנֶה בָּרוּךְ
זֶה יִהְיֶה זְמַן אָרוּךְ
וְאוֹיְבָיו יִהְיוּ כְּדוֹמֶן
וּמַלְאָךְ רַע יַעֲנֶה אָמֵן
בַּעַל כָּרְחוֹ יְסַפֵּר שְׁבָחוֹ
שְׁמוֹ יַעֲלֶה כְּטוֹב שֵׁמֶן

נָשִׁים נֵרוֹת תַּדְלִיקֶנָּה
וְחֹק נְדוֹת תַּחֲזִיקֶנָּה
וְהַחַלּוֹת תַּסִּיקֶנָּה
יָגֵן בַּעֲדָן זְכוּתָן
יוֹם בֹּא עֵת לַדָּתָן
וְאִם לֹא עָבְרוּ וְנִזְהָרוּ
אֲזַי קְרוֹבָה לַדָּתָן:

תְּנוּ שֶׁבַח וְשִׁירָה
לָאֵל אֲשֶׁר שַׁבָּת בָּרָא
וְלָנוּ בּוֹ נָתַן תּוֹרָה
קָרָא לְמֹשֶׁה מַתָּנָה
בְּבֵית גְּנָזַי הִיא טְמוּנָה
לְךָ יֶאֱתָה וְקַח אוֹתָהּ
תְּנָה לַעֲדַת מִי מָנָה

נָפֶשׁ כִּי נֶאֱנָחָה
בָּא שַׁבָּת בָּא מְנוּחָה
גִּיל וְשָׂשׂוֹן וְשִׂמְחָה
בֵּרְכוֹ וְקִדְּשׁוֹ בְּמָן
מִלְּרֶדֶת לְעַם לֹא אַלְמָן
וְהַשַּׁבָּת נֶפֶשׁ מְשִׁיבַת
בְּפִיסַת בָּר אֲשֶׁר טָמָן

חֻקּוֹתֶיהָ בְּמָרָה
נִצְטַוּוּ בְּאַזְהָרָה
כַּהֲרָרִים בִּשְׂעָרָה
תְּלוּיִם הִלְכוֹתֶיהָ
שׁוֹמְרֵי מִצְוֹתֶיהָ
יִנְחֲלוּ לְיוֹם שֶׁכֻּלּוֹ
שַׁבָּת בְּצִבְאוֹתֶיהָ

זֶה הָאוֹת אֲשֶׁר שָׂם אֵל
בֵּינוֹ וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וּבַשְּׁבִיעִי אֲשֶׁר הוֹאֵל
סַמְבַּטְיוֹן הַנָּהָר
שֶׁבְּכָל יוֹם רָץ וְנִמְהָר
יוֹכִיחַ בּוֹ מָנוֹחַ
תָּשִׁיב לְמִין אֲשֶׁר שׂוֹאֵל

קוֹלֵי קוֹלוֹת יֶחְדָּלוּן
בְּעֵת שִׁירַי יִגְדְּלוּן
כִּי כַּטַּל הֵם יִזָּלוּן
וְאַל יַסִּיגוּ גְּבוּלִי
בְּאוֹרַח שִׁיר נָפַל חֶבְלִי
הִתְקוֹשְׁשׁוּ וְאַל תְּשַׁמְּשׁוּ
בְּנֶזֶר שִׁיר שְׁפָרָה לִי

שיר השבת לפרשת חיי שרה

פרשת חיי שרה מספרת על רבקה הנכנסת לאוהלה של שרה.

חיי שרה | בראשית כד סז

וַיְבִאֶהָ יִצְחָק הָאֹהֱלָה שָׂרָה אִמּוֹ וַיִּקַּח אֶת רִבְקָה וַתְּהִי לוֹ לְאִשָּׁה וַיֶּאֱהָבֶהָ וַיִּנָּחֵם יִצְחָק אַחֲרֵי אִמּוֹ.

וכפי שמפרש **רש"י** בעקבות מדרש רבה, שרבקה ממשיכה את מסורתה:

וַיְבִיאֶהָ הָאֹהֱלָה וְנַעֲשֵׂית דְּגְמַת שָׂרָה אִמּוֹ, כְּלוֹמַר וַהֲרֵי הִיא שָׂרָה אִמּוֹ, שֶׁכָּל זְמַן שֶׁשָּׂרָה קַיֶּמֶת הָיָה נֵר דָּלוּק מֵעֶרֶב שַׁבָּת לְעֶרֶב שַׁבָּת וּבְרָכָה מְצוּיָה בָּעִסָּה וְעָנָן קָשׁוּר עַל הָאֹהֶל, וּמְשֻׁמֶּתָה פָּסְקוּ, וּכְשֶׁבָּאת רִבְקָה חָזְרוּ.

הפיוט כולו עוסק בעניינים ניסיים הקשורים לשבת והוא שוזר בכל בית, מדרש או הלכה מתאימים: ה' פורע הוצאות שבת, ברכה לשומרי שבת כיוסף מוקיר שבת, מלאכים המלווים לאדם, הסמבטיון והמן. ולנשים מוקדש הבית הרביעי:

נָשִׁים נֵרוֹת תַּדְלִיקָנָה
וְחֹק נְדוֹת תַּחֲזִיקָנָה
וְהַחַלּוֹת תַּסְפִּיקָנָה
יָגֵן בַּעֲדָן זְכוּתָן
יוֹם בֹּא עֵת לֶדֶתָן
וְאִם לֹא עָבְרוּ וְנִזְהָרוּ
אֱזַי קְרוֹבָה לֶדֶתָן:

וכפי שמרחיבים **שפתי חכמים על רש"י** שלשת הדברים שרבקה המשיכה בהם את שרה הם:...כנגד ג' מצות שהנשים מצוות בהן, כנגד חלה ברכה מצוייה, נגד הדלקה נר דלוק, וענן קשור הוא ענן השכינה, וזהו לכבוד קדושת טהרה שהיתה זהירה בנדתה לטהר עצמה, כי הטהרה מביאה לידי רוח הקודש (בבלי עבודה זרה כ ב).

המשנה ב**מסכת שבת פרק ב משנה ו** מזהירה**:** על שלש עבירות נשים מתות בשעת לידתן: על שאינן זהירות בנדה ובחלה ובהדלקת הנר.

הפייטן מביע את אותו רעיון אבל באופן חיובי, בזכות הקפדה על מצוות נידה חלה והדלקת הנר יזכו ללידה קלה בזמנה ובריאות לוולד וליולדת והעקרות יפקדו. ומסתבר שהדבר נלמד מתפילת חנה. חנה ששמה הוא ראשי התיבות של **ח**לה, **נ**ידה ו**ה**דלקת הנר. שלוש פעמים בתפילתה באותו פסוק מכנה חנה את עצמה בשם 'אמתך':

הפטרת ראש השנה | שמואל א א יא
וַתִּדֹּר נֶדֶר וַתֹּאמַר ה' צְבָאוֹת אִם־רָאֹה תִרְאֶה בְּעֳנִי **אֲמָתֶךָ** וּזְכַרְתַּנִי וְלֹא־תִשְׁכַּח אֶת־**אֲמָתֶךָ** וְנָתַתָּה לַ**אֲמָתְךָ** זֶרַע אֲנָשִׁים וּנְתַתִּיו לַה' כָּל־יְמֵי חַיָּיו...

אָמַר רַבִּי יוֹסֵי בְּרַבִּי חֲנִינָא: שָׁלֹשׁ אֲמָתוֹת הָלְלוּ לָמָּה? — אָמְרָה חַנָּה לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא: רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, שְׁלֹשָׁה בְּדָקֵי מִיתָה בָּרָאתָ בָּאִשָּׁה ...וְאֵלּוּ הֵן: נִדָּה, וְחַלָּה וְהַדְלָקַת הַנֵּר. כְּלוּם עָבַרְתִּי עַל אַחַת מֵהֶן?! — "וְנָתַתָּ לַאֲמָתְךָ זֶרַע אֲנָשִׁים". (בבלי ברכות לא ב)

ומפרש שם רש"י: שלש אמתות – דריש להו לשון מיתה. בדקי מיתה – שהאשה נבדקת בהן בשעת הסכנה שאם ימצא בה אחד מהם תמות.

וטוענת חנה לפני הקב"ה אם העוברת עליהם עלולה למות הרי שמתבקש שהנזהרת בהם תזכה לזרע אנשים!

וְאִם לֹא עָבְרוּ וְנִזְהָרוּ אֱזַי קְרוֹבָה לֶדֶתָן:

ואכן

וַיְהִי לִתְקֻפוֹת הַיָּמִים וַתַּהַר חַנָּה וַתֵּלֶד בֵּן וַתִּקְרָא אֶת־שְׁמוֹ שְׁמוּאֵל כִּי מֵה' שְׁאִלְתִּיו (שם כ)

יתרו | שמות כ ח

זָכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ

בבלי פסחים קו א: זוכרהו על היין

תוספות: זוכרהו על היין. דזכירה כתיב על היין - זכרו כיין לבנון (הושע יד) נזכירה דודיך מיין (שיר השירים א)

ואתחנן | דברים ה יב

שָׁמוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ...

מדרש הגדול דברים ה יב: אמר ר' שמלאי זכרהו עד שלא יבוא, ושמריהו משיבא, הא כיצד אם נזדמן לך חפץ טוב ואפילו מאחד בשבת התקינו לשבת, כלי חדש התקינו לשבת.

יתרו | שמות כ יא

...עַל־כֵּן בֵּרַךְ ה' אֶת־יוֹם הַשַּׁבָּת וַיְקַדְּשֵׁהוּ:

מדרש אגדה שמות כ יא: במה בירכו, במזונותיו ובסעודתו, שכך אמר הקב"ה, בני הלוו עלי ואני פורע.

בבלי ביצה טו ב

אמר ר' יוחנן משום ר' אלעזר בר' שמעון: אמר להם הקב"ה לישראל: בני לוו עלי וקדשו קדושת היום והאמינו בי ואני פורע... תני רב תחליפא אחוה דרבנאי חוזאה: כל מזונותיו של אדם קצובים לו מראש השנה ועד יום הכפורים, חוץ מהוצאת שבתות והוצאת יום טוב והוצאת בניו לתלמוד תורה, שאם פחת פוחתין לו ואם הוסיף מוסיפין לו.

משפטים | שמות כא י-יא

אִם־אַחֶרֶת יִקַּח־לוֹ שְׁאֵרָהּ כְּסוּתָהּ וְעֹנָתָהּ לֹא יִגְרָע: וְאִם־שְׁלֹשׁ־אֵלֶּה לֹא יַעֲשֶׂה לָהּ וְיָצְאָה חִנָּם אֵין כָּסֶף:

רש"י: שארה. מְזוֹנוֹת, כסותה. כְּמַשְׁמָעוֹ. ענתה. תַּשְׁמִישׁ (כתובות מ"ז):

קיצור בעל הטורים: וְעֹנָתָהּ חסר וי''ו לומר לך שעיקר עונה בשבת ולא בששת ימי החול:

זמירון: ובהקבלה - בשלש אלה ישראל מקדשים ומענגים את השבת: (אם כי נראה שהפייטן "מסתפק" בבשר, יין ודגים...)

דברים רבה ג א: ...וְאִתְּ סָבוּר שֶׁמָּא לְרָעָתְךָ נָתַתִּי לְךָ אֶת הַשַּׁבָּת, לֹא נָתַתִּי לְךָ אֶלָּא לְטוֹבָתְךָ, כֵּיצַד, אָמַר רַבִּי חִיָּא בְּר' אַבָּא אַתְּ מְקַדֵּשׁ אֶת הַשַּׁבָּת בְּמַאֲכָל וּבְמִשְׁתֶּה וּבִכְסוּת נְקִיָּה [במהדורת ליברמן: ובתענוג] וּמְהַנֶּה אֶת נַפְשֶׁךָ, וַאֲנִי נוֹתֵן לְךָ שָׂכָר...

חזקוני: ואם שלש אלה- שארה כסותה ועונתה.
(אבל ראה רש"י: ומָה הֵן הַשָּׁלֹשׁ? יִיעָדֶנָּה לוֹ, אוֹ לִבְנוֹ, אוֹ יִגְרַע מִפִּדְיוֹנָהּ וְתֵצֵא...)

שבת זכור | מגילת אסתר ו יא

... כָּכָה יֵעָשֶׂה לָאִישׁ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ חָפֵץ בִּיקָרוֹ

ספר האגדה – עפ"י בבלי שבת קיט א

יוסף מוקיר שבת היה לו בשכונתו נוכרי אחד שנכסיו מרובים ביותר.
אמרו לו כלדיים (= חוזים בכוכבים):
''כל הנכסים שיש לך יוסף מוקיר שבת יאכלם''
הלך ומכר את כל נכסיו ולקח בהם מרגלית וקבעה בכובעו.
כשהיה עובר גשר, הפריחה רוח את כובעו והטילתו לים. בלעו דג. נצוד הדג והביאוהו לשוק בערב שבת בין השמשות.

אמרו: ''מי יהא לוקחו בשעה זו ?''
אמרו להם: ''לכו והביאו אצל יוסף מוקיר שבת , שרגיל ליקח".
הביאוהו אצלו ולקחו. קרעו ומצא בו מרגלית. מכרה בשלוש עשרה עליות דינרי זהב.
פגע בו זקן אחד ואמר: ''מי שמלוה לשבת - השבת פורעת לו''

וְאִם שֻׁלְחָן כַּדָּת עָרוּךְ // עיון בית ג

משפטים | שמות כג כ-כב

הִנֵּה אָנֹכִי שֹׁלֵחַ מַלְאָךְ לְפָנֶיךָ לִשְׁמָרְךָ בַּדָּרֶךְ... כִּי אִם שָׁמֹעַ תִּשְׁמַע בְּקֹלוֹ וְעָשִׂיתָ כֹּל אֲשֶׁר אֲדַבֵּר וְאָיַבְתִּי אֶת אֹיְבֶיךָ וְצַרְתִּי אֶת צֹרְרֶיךָ

בבלי שבת קיט ב

ר' יוסי בר' יהודה אומר: שני מלאכי השרת מלווין לו לאדם בערב שבת מבית הכנסת לביתו, אחד טוב ואחד רע. וכשבא לביתו, ומצא נר דלוק ושולחן ערוך, ומיטתו מוצעת, מלאך טוב אומר: יהי רצון שתהא לשבת אחרת כך, ומלאך רע עונה "אמן" בעל. ואם לאו מלאך רע אומר: יהי רצון שתהא לשבת אחרת כך, ומלאך טוב עונה "אמן" בעל כורחו.

נָשִׁים נֵרוֹת תַּדְלִיקֶנָּה // עיון בית ד

חיי שרה | בראשית כד סז

וַיְבִאֶהָ יִצְחָק הָאֹהֱלָה שָׂרָה אִמּוֹ וַיִּקַּח אֶת רִבְקָה וַתְּהִי לוֹ לְאִשָּׁה ...

רש"י: שְׁכָל זְמַן שֶׁשָּׂרָה קַיֶּמֶת הָיָה נֵר דָּלוּק מֵעֶרֶב שַׁבָּת לְעֶרֶב שַׁבָּת וּבְרָכָה מְצוּיָה בָּעִסָּה וְעָנָן קָשׁוּר עַל הָאֹהֶל, וּמִשֶּׁמֵתָה פָּסְקוּ, וּכְשֶׁבָּאת רִבְקָה חָזְרוּ (ב"ר ס, טז.)

שפתי חכמים: ...כנגד ג' מצות שהנשים מצוות בהן, כנגד חלה ברכה מצוייה, נגד הדלקה נר דלוק, וענן קשור הוא ענן השכינה, וזהו לכבוד קדושת טהרה שהיתה זהירה בנדתה לטהר עצמה, כי הטהרה מביאה לידי רוח הקודש (בבלי עבודה זרה כ ב).

מסכת שבת פרק ב משנה ו: על שלש עבירות נשים מתות בשעת לידתן: על שאינן זהירות בנדה ובחלה ובהדלקת הנר.

משפטים | שמות כג כו

לֹא תִהְיֶה מְשַׁכֵּלָה וַעֲקָרָה בְּאַרְצֶךָ אֶת מִסְפַּר יָמֶיךָ אֲמַלֵּא.

תזריע | ויקרא יב ב

דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר אִשָּׁה כִּי תַזְרִיעַ וְיָלְדָה זָכָר...

תְּנוּ שֶׁבַח וְשִׁירָה // עיון בית ה

בבלי שבת פו ב

...כולי עלמא בשבת ניתנה תורה לישראל כתיב הכא (יתרו | שמות כ, ז) זכור את יום השבת לקדשו וכתיב התם (בא | שמות יג, ג) ויאמר משה אל העם זכור את היום הזה מה להלן בעצומו של יום אף כאן בעצומו של יום רש"י: מה להלן - זכור את היום הזה בעצמו של יום הזכירה דיציאת מצרים נאמר להו כדכתיב הזה אף כאן בעצמו של יום הזכירה דשבת נאמר להן זכור את יום וגו':

בבלי שבת י ב

...אמר רב הנותן מתנה לחבירו צריך להודיעו שנאמר (כי תשא | שמות לא, יג) לדעת כי אני ה' מקדשכם. תניא נמי הכי לדעת כי אני ה' מקדשכם א"ל הקב"ה למשה מתנה טובה יש לי בבית גנזי ושבת שמה ואני מבקש ליתנה לישראל לך והודיעם.

בלק | במדבר כג י

מִי מָנָה עֲפַר יַעֲקֹב וּמִסְפָּר אֶת רֹבַע יִשְׂרָאֵל.

נָפָשׁ כִּי נָאֱנָחָה // עיון בית ו

בראשית רבה יא ב

וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי וגו' (בראשית | בראשית ב ג), רַבִּי יִשְׁמָעֵאל אוֹמֵר בֵּרְכוֹ בַּמָּן וְקִדְּשׁוֹ בַּמָּן, בֵּרְכוֹ בַּמָּן, שֶׁכָּל יְמוֹת הַשַּׁבָּת הָיָה יוֹרֵד עִמָּר, בְּעֶרֶב שַׁבָּת שְׁנֵי עֳמָרִים. וְקִדְּשׁוֹ בַּמָּן, שֶׁלֹּא יָרַד בּוֹ כָּל עִקָּר. רַבִּי נָתָן אוֹמֵר, בֵּרְכוֹ בַּמָּן, וְקִדְּשׁוֹ בַּבְּרָכָה.

תהילים עב טז

יְהִי פִּסַּת בַּר בָּאָרֶץ בְּרֹאשׁ הָרִים יִרְעַשׁ כַּלְּבָנוֹן פִּרְיוֹ...

בבלי שבת ל ב

יתיב רבן גמליאל וקא דריש עתידה ארץ ישראל שתוציא גלוסקאות וכלי מילת שנאמר (תהלים עב, טז) יהי פסת בר בארץ.

בשלח | שמות טז כב

וַיְהִי בַּיּוֹם הַשִּׁשִּׁי לָקְטוּ לֶחֶם מִשְׁנֶה ... הוּא אֲשֶׁר דִּבֶּר ה' שַׁבָּתוֹן שַׁבַּת קֹדֶשׁ לַה' מָחָר ... וְאֵת כָּל הָעֹדֵף הַנִּיחוּ לָכֶם לְמִשְׁמֶרֶת עַד הַבֹּקֶר:

חֻקּוֹתֶיהָ בְּמָרָה // עיון בית ז

בשלח | שמות טו כג

וַיָּבֹאוּ מָרָתָה ... שָׁם שָׂם לוֹ חֹק וּמִשְׁפָּט וְשָׁם נִסָּהוּ:

רש"י: בְּמָרָה נִתַּן לָהֶם מִקְצָת פָּרָשִׁיּוֹת שֶׁל תּוֹרָה שֶׁיִּתְעַסְּקוּ בָהֶם, שַׁבָּת וּפָרָה אֲדֻמָּה וְדִינִין.

בבלי סנהדרין נו ב

עשר מצות נצטוו ישראל במרה שבע שקיבלו עליהן בני נח והוסיפו עליהן דינין ושבת וכיבוד אב ואם.

תורה תמימה: ועיין בפירש"י בפסוק זה כתב שנצטוו במרה על דינין ושבת ופרה אדומה, ונלאו המפרשים למצוא מקור לדבריו, ולדעתי נראה ברור שט"ס קל נפל בדבריו שהיה כתוב שבת ודינין וכ"א [ר"ת וכבוד אב] וכמו בגמרא ומכילתא, ובטעות נשתרבב הכ' לפ', ואיזה מעתיק הוסיף טעות על טעות ופירש מפורש הר"ת ופרה אדומה...

בבלי חגיגה י א

הלכות שבת ... הרי הם כהררים התלוין בשערה, שהן מקרא מועט והלכות מרובות...

זֶה הָאוֹת אֲשֶׁר שָׂם אֵל // עיון בית ח

בבלי ביצה טז א

אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן מִשּׁוּם רַבִּי שִׁמְעוֹן בֶּן יוֹחַי: כָּל מִצְוֹת שֶׁנִּתַּן לָהֶם הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל - נִתַּן לָהֶם בְּפֵרְהֶסְיָא, חוּץ מִשַּׁבָּת שֶׁנִּתַּן לָהֶם בְּצִנְעָא, שֶׁנֶּאֱמַר: (כי תשא | שמות לא יז) ״בֵּינִי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אוֹת הִיא לְעוֹלָם״.

סנהדרין סה ב

...שאל טורנוסרופוס את ר"ע ...מי יימר דהאידנא שבתא [מי יאמר שעכשיו שבת?] אמר לו נהר סבטיון יוכיח

רש"י: נהר אחד של אבנים ובכל ימות השבת שוטף והולך וביום השבת שוקט ונח:

וארא | שמות ט כט

וַיֹּאמֶר אֵלָיו מֹשֶׁה כְּצֵאתִי אֶת הָעִיר אֶפְרֹשׂ אֶת כַּפַּי אֶל ה' הַקֹּלוֹת יֶחְדָּלוּן וְהַבָּרָד לֹא יִהְיֶה עוֹד לְמַעַן תֵּדַע כִּי לַה' הָאָרֶץ

זמירות של שבת נפתלי בן־מנחם

אגדה נאה מסופרת על שיר זה ועל משוררו: כיוון שהגיע המשורר לסופה של המחרוזת השמינית נסתלקה ממנו השכינה ולא היה בידו להמשיך. יש אומרים שאבד השיר והגיע לידים לא נאמנות. לאחר זמן שמע ר׳ יהונתן שמשורר בא לעירו ומתפאר בשיר. ראה ר׳ יהונתן כיצד אותו ״משורר" מתלבש באצטלה שאינה שלו והתריע על כך. הדבר גרם כמובן ל״קולי קולות״. לאחר מאורע זה כתב ר ' יהונתן את המחרוזת התשיעית והתכוון בה למשורר שהשיג את גבולו והתקשט בנוצות זרות.

פיוטים נוספים לחיי שרה

למולדת שובי רוני
אם חכם לבך
חביבי יה חביבי

יודו לך רעיוני
מה ידידות מנוחתך
לך אנא עורך

אוחיל יום יום